

bejdet eller have maattet jage deres Folk væk for at være med i denne Kappelstrid om, hvem der skulde have Magten i det foreliggende Tilfælde.

Hvis vi virkelig havde bestemte Voldgiftsdomstole, bestemte Voldgiftsretter, som havde Magt til at bilægge saadanne Stridigheder, tror jeg, at de vilde blive bilagte paa et saa meget tidligere Stade, at mange af de Ulykker, som paaføres de store Samfund, kunde undgaas. Jeg er derfor glad over, at alle Udvalgets Medlemmer, ogsaa de socialdemokratiske, ere enige om at henvise Andragendet til den højtærede Ministers Overvejelse. Jeg haaber, at denne Overvejelse maa resultere i, at vi naa et Skridt fremad i Retning af at faa disse Stridigheder forligte paa en sømmelig og retfærdig Maade uden de store oprivende Kampe, der ere i høj Grad ødelæggende for hele Samfundet. Thi det er jo ikke blot de stridende Parter, men mange Tusinder uskyldige uden for dem, der maa lide under dem. Vi maa jo ogsaa huske paa, hvorledes smaa Ubetydeligheder ere voksede op, indtil de ere blevne saa store, at de drage de store Hære med ind i Afgørelsen. Samfundet har Ret til at kræve, at der bliver gjort forinden, hvad der kan gøres. Viser det sig saa umuligt, er det jo en anden Sag. Jeg for mit Vedkommende skal ikke sige noget bestemt afgørende om denne Sag, og naar vi se hen til de Love, der ere aftrykte her fra Ny-Zeeland, faar man ganske vist det Indtryk, at det er en meget stor og indviklet Historie, som man meget vanskelig kan sætte sig ind i, i alt Fald kan man ikke gøre det i kort Tid, og maaske vil det ogsaa være vanskeligt at faa noget lignende gennemført her. Men det er vor Pligt at gøre, hvad vi kunne, og at opfordre Regeringen til med de Midler, der staa til dens Raadighed, at undersøge, om der ikke skulde kunne vise sig en Udvej som antydtes i Andragendet, saa at man kunde komme til at forebygge disse ødelæggende Kampe, der ere førte og kunne komme i Fremtiden med endnu større Kraft end hidtil.

Jeg skal minde om den Strejke, vi havde forleden Aar, som begyndte med et lille Spørgsmaal om Fyrbøderne, og som udartede til at blive saa stor, ja, nær var bleven saa stor, hvis den virkelig var bleven gennemført, at den havde ødelagt næsten — kan man gerne sige — hele den danske Nation. Hvis vi havde faaet alle vore Havne lukkede for Udførsel af vore Produkter, vilde det have været et saadant

Slag mod det store Fællessamfund, at det vilde have været uopretteligt igennem mangfoldige Aar. Ganske vist lykkedes det ikke, eller heldigvis lykkedes det at forebygge, at Strejken antog saa store Dimensioner, og at afværge den Ulykke, som det var lige paa Nippet til, at der kunde komme. Men vi vide ikke, hvad Dag der kan ske noget lignende, hvor disse store Magter støde sammen, der hver Dag ruste sig til Tænderne for at være forberedte, naar den Dag kommer, da den store Kamp bryder løs. For at have Vaaben og Midler rede, maa Arbejderne af deres surt fortjente Kapital bøsse rigeligt til Krigskasserne, og derfor maa Arbejdsgiverne ruste sig, bringe saa mange Ofre for at tage Kampen op den Dag, den bydes dem fra anden Side, uden Hensyn til, om det vil være ødelæggende for det store Samfund eller ej. Jeg mener derfor, vi bør gøre, hvad vi kunne, for at hindre saadanne Stridigheder, hindre, at smaa Stridigheder vokse op til at blive ødelæggende for Land og Folk. Jeg tror, at hvis det kan lykkes den højtærede Minister ved Undersøgelse af denne Sag at komme til Oprettelse af Voldgiftsdomstole, der kunne tage Sagen op paa de første Stadier og faa dem bilagte eller paadømte, ville vi gaa en lykkelig Fremtid i Møde, baade i den ene og den anden Retning, og baade Arbejdsgivere og Arbejdere vilde være bedre stillede end under den stadig voksende Uro, som der absolut maa være under de nuværende Forhold. Jeg vil derfor meget anbefale at stemme for Indstillingen og haabe, at det maa lykkes den ærede Minister at faa noget udrettet i den Retning, der er antydtes i Andragendet.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Den Varme og ubegrænsede Sympati, som Andragendet fra de kristelige Fagforeninger lægger for Dagen for den paa Ny-Zeeland gældende Arbejder-Lovgivning, og den Interesse, som ogsaa har vist sig i Udvalget om samme Sag, foranlediger mig til noget nærmere at gaa ind paa dette Spørgsmaal. Der gøres i Andragendet gældende, at her i Danmark intet er foretaget fra Lovgivningsmagts Side, intet Forsøg er gjort paa Indførelse af Mæglingsraad, Voldgift eller andre Midler til at hindre eller udjævne Arbejdskonflikter.

Jeg maa først kort berøre, hvad der i den Retning hidtil er sket her i Landet. Det ligger saa langt tilbage som i 1875, at Tanken om Oprettelse af Arbejdsretter til Afgørelse af Stridigheder om bestaaende